

Koe (1)

Ik heb iets met koeien. Dat komt omdat mijn moeder van de boerderij komt en ik als kind vaak in de stallen speelde. Altijd als ik op een boerderij ben loop ik even de stal in. Vooral tegen de schemer is dat een bijzondere ervaring. De dieren liggen dan te herkauwen of laten zich nog even door de automatische borstel over de rug poetsen. Het straalt rust en onverstoorbaarheid uit. Overdag zijn ze anders, die grote, logge beesten. Erg behoedzaam, maar altijd nieuwsgierig. Rustig, maar nooit helemaal te vertrouwen.

*geen weet van wellicht een goddelijk streven
welhaast in de wolken de kop grazend omlaag
de aandacht beneden, onberekenbaar traag
maar volkomen koe
onder een eindeloze hemel*

Als ik naar mijn werk fiets neem ik zo min mogelijk dezelfde route. Het liefst ga ik door bos en over hei. Zo kwam ik zomer 2009 door een natuurgebied ten noordoosten van Wolfheze. Halverwege stond een groep koeien op het pad. Prachtige zwarte runderen met witglimmende hoorns. Ogenblikkelijk was er de gedachte aan Spaanse stierenvechters. Ik besluit om rustig door de verspreid staande dieren te fietsen, maar als een imposante stier een paar passen naar voren doet in plaats van opzij dan kies ik toch eieren voor mijn geld. Dan maar via een andere route.

Later ontmoet ik de eigenaar, Peter van Geneijgen. Hij vertelt dat het Tudanca's zijn, uit Spanje inderdaad, maar bijzonder tam. Het is een ras waar er nog maar een paar honderd van zijn, eeuwenlang gebruikt als trekdier. Omdat ze nooit voor melk- of vleesproductie zijn gefokt staan ze nog relatief dicht bij het oerrund. En uitermate geschikt om schrale heidevelden te begrazen. Hoe tam ze ook mogen zijn. Ik ben blij dat ik nog altijd over een gezonde dosis angst beschik. Nooit ben ik het bezoekje aan het KI-station bij Zevenaar vergeeten. Als achtjarige jongen nam mijn vader mij eens mee. De stier die een kunstkoe dekte deed me al huiveren, maar echt bang werd ik van de dubbele rij stieren in de stal waar we tussendoor liepen. Ik was doodsbenaauwd voor die enorme beesten die snuivend en grommend aan hun kettingen stonden te trekken. En mijn vader maar lachen.